

ACC. N:R. M. 7344 : 1-86.

Landskap: Småland

Upptecknat av: Edith Österlund

Härad: Västbo

Adress: Box 5, Hållerstorp

Socken: Kulltorp

Berättat av: Emma Österlund

Uppteckningsår: 1941.

Född år 1862 i Kulltorp

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

(Ber. även av
upptecknaren)

Kreaturens sjukdomar och dess
botande. s. 1-19.

Ljälvisografi; minnen från
barndomen. s. 20-51.

Skildring av upptecknarens far
och hans barndom och uppväxttid. s. 52-86

Skriv endast på denna sida!

ACC. N.R. M. 7344 : 1.

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *Edith Östlund*
 Härad: *Västbo* Adress: *Box 5, Källeryd*
 Socken: *Källeryd* Berättat av: *Emma Östlund*
 Uppteckningsår: *1941* Född år *1862* i *Källeryd*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Man hade ju i tiden sin
 luskur ^{en} när det gällde
 kreaturens bestande för varje-
 kända kränjon. Hundarna
 kunde då och då ha en mat-
 sked svavel för att hålla
 sig friska, hästarna sitt
 hästpulver. Hjörtade konar
 uskiel (= ocken ugjök) skulle de
 ha hästpulver.

Ridde man inte på det onda
 så kallade man till sig Anders
 på Dalen som var utens crea-
 turslikare. Det var en stor olymp.

Skriv endast på denna sida!

lig kare som kunde sig med
hiss svärighet. Han uppgjorde
i myndig ton och diagnosen
var snart mycket klar. Akrom-
iornen som han konstaterade
de var för det mesta röd
och grynig. Röd var
en mörk akromi antagligen
förlagd till magen och best-
des med brännvin och något
mystiskt vitt pulver. Bland-
ningen slös i en kottel och
direkt in i denna hällades dryck-
en in i djurets hals, med hjälp
av ett grepp som var Anders'
mästerkunnigt.

Gryningen var ett fel i
extremiteterna en förtick-

ning eller rubbning av led-
gångarna. Och det blev större
åtgärder för att rida best
på samma. Då ville Anders
ha ett lag stacka karlar
omkring sig. Frist skulle
djuret fyllas omkull, sedan
skulle benen sammanbin-
das, frambenen fri sig och bak-
benen fri sig. Då på tredje
en lina och 'gav stäng in
under sammanbindningen.
Medhjälparna skulle nu lyfta
upp stängen, så att djuret
blev hängande med benen i
vidret. Anders lyssnade spött.
Slutligen sade han: "Nu knapp
då de!" Och så kom det stackars

Gjort på jätter igen. Om
det nu var den rätta botten
eller det var blotta förskräck-
elsen som verkade förde
vara svårt att avgöra.
Men gäst blev det i krea-
turen som rusade in i sitt
häs, friskskriven av Anders
som gick vil så mycket
brännvin som krossan.

Det kunde också hända att
utskrämen tappade dröpet.
Tute kunde idissla. Då var
det bara att passa på
när en st (= gäst) idisslade
naggar till sig dröpet hos
sien (= frisk) och skynda sig
att kasta det i halsen på

fäkraturet vilket genast
började brjggja i isola.

Så var det också att söka
freda sig för trolltyg isynner-
het kreaturen. Man spikade
ofta upp en död skata över
ladugårdsdörren så att troll-
tyget inte kunde komma in.
Man satte även upp en lie
ovanför ladugårdsdörren. Ty
även eggjörn var trolltyget
rädda för.

"Gulett och kemmet" var också
ett osvikligt medel att
skrämma trolltyget med. Vil-
helmus Persson i Östersky, bar
i sin ungdom ett knäp en kväll
från hemmet till en granngård.

Man bar mysket i kuyten
på den tiden. Man hade mesta-
del en hemvänd klut och
knytte inne saker och ting
eller matvaror i en sådan
klut. Nåväl, detta knyte
satte hon utanfri i en gird
där hon låtsade på. Detta
knyte blev stulet redan
hon gästade därinne och
hon visste inte var det blivit
av utan fick gå hem utan
knytet. När det gått några
dagar stod knytet i fristugen
i hennes hem alldeles oska-
dat inackillet var alldeles
oskadat, djuren hade ej
fått samvetska utan hade i

stället berättade han mycket.
Ännå, Vilhelminas moder
Anna-Hanna som var mycket
skrikfull grinde denna blut
och frivande den väl. Den
gick ej gynn till annat
ändamål än di kreaturen
blev sjuka. Då klippade han
av en bit då och då och
gav dem att taga in. Ty ingen
ting var så vilgrande som
"skallet och kemuret" för otus
i ledugården. Ty otusen med
kreaturen det var kulltyg och
ingenting annat. Det var när
Anna-Hanna fullt frivisad
om. Berättaren påstod att
på gården som detta kunde finnas

med säkerhet någon leit igen
den bag som inne var av klut-
ten med den magiska styrk-
an. Ty sade han, somen till
Anna-Thina är mycket vid-
sheplig och han har inte givit
sig kvitt bitarna ^{en bit} för den där
kluten eller gör i sin tid. Ty
därtill är han allt för vitskep-
lig.
Frick. Andersson i Källmo, Kulltorps
gjorde på sin tid en skiffsnjör
av trä, som var "stället"
och kemburer. Detta sigspre-
de ut i bygden och grannar-
na begärde kunnat och
sprenge som besatta och
bad att de skulle få en liten

ACC. N.R. M. 7344:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

leit var av avskädet. Anders-
son som hade en liten trä-
leit kvar hade tänkt koo-
ka denna i elden men han
tyckte det var lustigt och
lätandes hålla på den. Han
sade dock att de skulle få
lite grön var av leiten. Han
berrade väl efter väl i
träbiten och gammorna
skrapade till sig grön så
fort de kunde. För larva-
de de av hem och gjorde
väl i trösklarna till både
ladugården och boningshusen
lade grön där, samt satte
en träplugg i kilet för att
inte grönarna skulle för-

komma och nu blev troll-
bygget frunget att stanna utan
för. Under tiden stod Anders-
son - som varit ute i världen
och sett litet av varje -
och skrattade i ryggen åt
enfadern. Han hade inte
på trolldom, men när man
så ville ha det så ... Förr,
smickaren Paul Andersson inne-
hade prästen med de många
hålen i som minne, ända till
sin bortgång fjera året. Skj-
ligt är att den finns kvar
ännu i dag. Ritade kors
över ledgångsdörren var
också mycket vanligt. I kors
var näst alldeles ofta att möta

trolltygg med. Det kunde
 också kända att jätteatur-
 en blev "trollaskärten" då
 stodo de i häset ovilliga att
 äta och dricka och säga slä
 ut. Då hämtades skrämming
 i form av vilken konstade-
 rede att man hade kora
 blivit trollaskärten. Då
 tog han med handen bakom
 det breda rebbent, då
 var diagnosen klar, by då var
 ett hål som kändes väl. Då
 skulle detta guidas igen med
 handen vilket främring också
 sade sig göra. Medan han
 gick skulle munnen hållas
 öppen på kreaturet. Det

"Troll-
 skärten."

blev ett friskriktligt guidande
att ja igen fullkänsligt, men
han påstod det vara det enda
som hjälpte.

Fiberstickeroz var en växt
som användes till bostverk
s. k. sommarstuga. Denna växt
hade man vid en vägg i bon-
ingshuset där den växte
mest rikligt och mycket mer. Den
var växt luktade mycket
starkt och sågde man vid dess
blad så kunde man inte
prakta bort doften från hand-
en. Man omhändertog denna
växt blott därför att den
skulle kunna bota denna
kreatursjukdom. Här många

kor hade kalvat och gick
out i jurech bekade man
kälvek i vatten. Spadet som
blev bräddade man jurech
mya med vilket hade en
märkvärdig frimåja att
håva den starka sunn-
den. När kor gick sommar-
sjuka i första stadiet clee
m. a. o. var man första gång
säg att blod gick i urinen
skulle man ge den riktigt
starkt kaffe så kanske sjuk-
domen hävdes. Gjorde den inte
det så sökte man Petter-Johan
i Skjeggelund Bröderyd som
gjorde ihop satser till kron-
na vilka sällan föfelade sin

Verkan. Petter-Johan var en stich-
lig kreatursläkare eller kr-
bstare som han mestadels
kallades. Hågera djurlikare var
aldrig vanligt att förpassa
sig hos. Han levde till ett
gott stycke in på 1900-talet.

Här kommas händer loss-
made så skulle de guidas
med salt så de fastnade.

Det blev ett roligt arbete.
En person fick två händer i
kornen en handfast kull
guida de lösa händerna,
kom sprang upp och ned in
läret så långt bindlet räck-
te och fnytte och kånjade.
Både folk och kreatur blev

genomföra en detta prä-
kostande arbete. Man brukade
också guida lösa koständer
med blåsten, det var vi-
gt som man köpte på
apoteket.

I början av 1900-talet
gav man på ett mycket
veksamt medel att kar som
inte kunde idissla. Man blanda-
de $\frac{1}{2}$ kg. äter och $\frac{1}{2}$ kg.
smör till en deg vilket man
gav kreaturet. Detta medel
var överdåligt. Men som först
stätt slo och plustig började
genast tugga och idissla. En-
jade äta som först utan att
visa några som helst sjukdoms-

tecken

Här kreatur hade vidit
ett fram- eller bakben ur
led kallade man till sig
Joen-Anders i Brämsbylsta
vilken var specialist på att
vrida det till rätta. Han
satte då upp en ställning
mängden gång i det fria satte
breda linor i och vridade
upp kreaturet med benen
hängande i lodrätt still-
ning. Han tog en linor bakom
frambenen och en framom
bakbenen så vridades crea-
turet upp. Så kände Joen-
Anders på höftleden som ofta
brukade gå ur led. Så den

kan det tillräcka med några
hondfasta kulsars hjälps. Och
krednecst som friskt hållat
gick något så när bra när
det kom ner från sin luft-
färd. Skan kunde finna en
follkunt i ledargården bak-
om några bjälke t. ex. Det
brukade vara av linneeroder
knufft och omlutadt med
många knutar alldeles som
en boll. Kom en sådan foll-
kunt in i ledargården kunde
det fristria en hel kreaturs-
besättning. Skan bodde löst
folk om dylikt kattare och
drasslara som man sade.
Skan fruktade man mycket

öfverallt där de vandade fram.
De lät allmogens tro många
gång att de kunde det de
inte gjorde. Detta var själv-
ändamål, för att de skulle
erhålla mat och lög, vilket
många gång annars hade
uckats dem. Dessa kunde
framkalla skälse blott genom
att se på offret. De kunde väcka
sjukdom i gården både bland
folk och få. Man trodde mång-
en gång att om en kast b. c. c.
kastigs föll ned och dog att hus-
bonden också skulle få en snar
död och rådde det sig så en
gång, sedan var man fullt
förvissad om att det alltid skul-

mot ögn

vända så. Blev många kren-
der i ledargården gjuter i
en följd så trodde man att
det var förtelling. Men var fullt
förvisad om att de kren-
der blev gjuta att husfolket
sedan skulle insjukna i svåra
sjukdomar, varfrå man vanligtvis
sade då det blev otur med
krennen som så här. Fröst
i lagrin sen inne. Men
menade att sedan blev det
husfolkets tur och det var
ingen förkännelse som var ut-
talande över denna gård, det var
man alldeles viss om.

ACC. N.R. M. 7344:20.

Landskap: Småland
 Härad: Västbo
 Socken: Kulltup
 Upppteckningsår: 1941

Upptecknat av:
 Adress: Box 5, Kulltup
 Berättat av: Edith Östlund
 Född år 1895 i Kulltup

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

Skitt frista konkreta min-
 ne av yttre förhållanden
 och människor, daterar sig
 till 1897, då jag var två år.
 Det var på våren en för-
 västing då viigt av smär-
 ännu låg kvar, fast det
 anades en var i annalkan-
 de. Jag tycker att jag förmin-
 det så: En främlingsmin-
 na i röd, racker klädning, med
 en stor brosch av ben som
 dekoration, vilken särskilt fäng-
 de min uppmärksamhet och som

Skriv endast på denna sida!

alltid sedan förmitt i mitt
medvetande. Kvinnan var inte
absolut främmande, hon be-
kade gå och koka i spiseln i
kåket koka kaffe o. s. v. Kvinnan
var lärarinna, hade skola inne
i vårt södra rum, med byggnads
barn, samt bodde hos min
frälska under tiden hon var
skola. Näväl, hon var min
gudmor. Hon hette Dorotea
Johansson och var född i
Kulltorp den 6 maj 1865.

Jag stod vid fönstret i kåket
som vetste att mor och skulle
försöka prata med far som
stod utanför fönstret och vred
på termometern som satt i

ett ställ på fönsterbänken.
Då kom min älskade gudmor:
Den vackra blidningen och
den vackra broschen och lyfte
mig upp så jag kunde se
jag riktigt så sade hon i
riktigt massaljud: "Österlund
kom in!" (Österlund kom in!)
Jag har ju sagt min mor om
hon i vanliga fall talade
i näsan, men hon säger att
det gjorde hon inte. Det var
blott ett skämt av henne.
Min gudmor gav mig de allra
vackraste saker: Lakan och
örngott till min rygga ett
tacke som var rätt med
blåa möppor. Lakan och örngott

var utstydda med bred hand-
virkad tygts, min gudsor
hade själv förfärdigat sam-
ma. Jag erhöll mycket mera
av henne men detta har jag
ej något minne av. Ty år
1897 flyttade hon från mitt
hem och sedan såg jag henne
aldrig. Hon ingick äktenskap
sedan och blev död i barn-
säng år 1904. Hon hade läm-
nat ett foto. av sig själv till
far och sagt att jag skulle
ha det då jag blev stor. Far
hade det i sin skrivbordslåda
och jag brukade bedja honom att
jag skulle få se på det, men
jag fick inte hålla i det med

mina händer, ty han var mycket ung i ålder, han var rädd att jag kunde smitta ner det. Han säger att det är samma blidning som jag minns, som hon bar på bröst, den var röd och hemvärd av hemmegen-
kändis. Broschen är också densamma som jag minns, - den hon bar på bröst. Min gud-
mor var juckelbyggig vilket jag ej minns, men mina föräldrar har berättat det.

År 1899 då jag blev mycket sjuk. Det var i mars och min far var borta. Jag minns att han var i Kävring på stäm-

mona i egenskap av ords-
kärrenspordent. Jag var sjuk
samma kväll men blev
mycket bättre framåt afton-
en, varför min mor blev
rolig och väntade roligt
på honom. Hon sände då
i väg min äldste bror för
att säga åt far att skynda
hem ty jag hade blivit myc-
ket bättre sedan han gått.
Samma min bror som var ej
fullt 13 år gammal gick, gav
han mig det bästa han ägde,
en liten kummet med rött
locke i, som han gått till
julklopp, vilken han annars
aldrig gått bort med feberketa

kände brannade jag den guld-
glänsande trumpetten. Då kom
min far hem, kallt följd av
min bror som hade mött
konon ett par kilometer
från hemmet. Far berättat-
te då att han hört Bror,
(-så var min brors namn) komma
och springa, far tänkte då
gömma sig bakom en buske
vid väjanten och skänka
komma på skämt, men då
han fick höra att Bror
sprang och grät högt förstod
far att det var något allvar-
ligt; varför han stannade med-
an Bror berättade att jag hade
blivit mycket sämre sedan far

lämnat hemmet. Så sprunget
de båda så fort de kommo
hem. Då berättade far för
oss att - pastorn Hagberg i Kär-
sjö som skulle vara läkemed-
sig - sagt på fars förfäran
vad som var att göra - far
befarade lunginflammation - att
man skulle lägga på snuri -
duk på bröstet och magen.

Man skulle bredda snuri på
antingen ylle eller linne
och värma det över elden
och sedan lägga på det och
så linda något utom på så
att det blev kvar på sin
bestämda plats. När gjorde
som pastorn Hagberg sagt, detta

minns jag, varefter mitt med-
vetande var borta i några
dygn. Hur länge vet jag ej.
Kästa gång jag slog upp ögon-
en var det en annan dag
som mötte mig. Då jag såg
upp, såg faster Klara vid
min säng. Det var en vacker
frivårsdag solen sken in i
rummet - man hade flyttat
mig under min sjukdom - jorden
var visserligen brun och man
å vad jag tyckte det var vackert!
"Hej vakna kom, sade faster,
se hur vilt dyra å!" Då
kom mor från köket och var
så glad. Kudden var genomvit
och håret klubbade vid huvudet.

Men jag kände mig förmodligt
bety, fast jag var mycket svatt.
Min frälsare hade att det
var lunginflammation jag haft
och de hade varit alldeles frö-
vissade om att jag skulle dö.
De var nu mycket glada över
att sjukdomen tog en sådan
vändning.

På lördagen samma år eller
i november 1899 skulle det
bli bröllop i Tröstings, vår
grannby. Då kom sönneskan
Edla Kjög hem till oss för att
se bröllopsklädning åt mor. Det
var ett grönt vackert mjukt
ylleby som mor fått av en äldre
syster som hade plats uppe i

Härdmaling. Det var så mycket
tyg att det blev en klänning
ihop mig också med svart sam-
met till kemise och samt sam-
met till ärmklänningar. Ty även
på min klänning skulle vara
länga ärmar. Vore sig barn eller
vuxna hade kört ärm på en
yttreklänning. Ah, jag tyckte det
var riktigt roligt, jag kunde knap-
past följa min förtjusning
jag hade fått lov att gå med
på bröllopet. Far och brudens
fader var kusiner. Ungdomen
i gården gjorde en ärbige
med två stolar hemman på
vår gård far och var hjälpte
till, ty det fanns så lite ung-

Inom i Österstugan vid den tiden.

Den stora dagen kom. Far
mor och jag gick till bröllops-
et de ledde mig emellan ting.

När vi kom till bröllopsgård-
en fick jag först se den trä-
stolpiga ärebågen som stod
nere vid stora vägen där man
gick fram till gården. När vi
kom upp till gården som låg
lite högre upp på backen, stod
där en fyrstolpig ärebåge som
var ändå stiligare än den and-
ra. Mitt hjärta fylldes nästan
av andakt, så långtidsvis tyckte
jag det var. Väl inkomna, fick
vi kaffe och jag blev i tillfälle
att titta på folket i betraktande.

Det var idel skönda ansikten.

Det var flera vackra damer
med i mitt tycke jättefina
klädningar, de drucko kaffe på
fat i varje fall, det minns jag,
de vill köparen så långt
ifrån sig nedan de drucko and-
ra kypsen ur fatet, säkerligen
för att inte spilla kaffe på
sin bröllopsklädningar. Jag vill
i mors hand och jag såg och
såg och det var särskilt en
vacker dam som tilldrog sig
min uppmärksamhet. Jag har
senare fått veta av min att
det var en kusin till bruden.
Hon var klädd i svart kjol
och den allra vackraste blus

man kunde se på den tiden.
Det var sammest till klussen
med fina minster i distreta
färger, jag tyckte det var ett under-
bart tyg i den. Hon säger att
sådan sammest kallades då
fri silkesammest. Damen var
också vacker, smukt i västen
något över midelstulsk, med
brunt krusigt hår och en stor
hårnutt uppe på hjässan. Dess-
utom hade hon den allra vackras-
te by man kunde tänka sig
samt sände sig med ett ut-
sökt behag.

Jag minns mycket väl att
dagen var mild, i disig som
ofta är fallet i november, utan

blott munden. Något om vigsel-
akten minns jag. Antagligen
av den orsaken att det var
så många bröllopsgäster att
vi som ej var så nära släkt
antagligen fick hålla oss
i bakgrunden. Jag har ingen
aning om hur bruden såg ut
hur hon var klädd eller dyg.
Dagens händelse förflyktigades
jag minns ingenting av dem.
Men så kom kvällen som
i mitt tycke var festens
close, gästerna började röra
på sig mera fritt, någon
hade varit ute. Ballarna
hade förports vara i annalk-
ande under sång och glans.

Rallarna arbetade då på
järnvägen B.H.J. som blev
färdig för invigning år 1902.
Damerne började bli roliga
se Rallarna brukade skjuta
så oerhålligt när det var
bröllop. Han pratade och skrek
tade och dryftade Rallarnas
bröder m. m., då helt plötsligt
en ruggande salut skakade
hela huset, fönsterrutorna
skallade, dörrar flög upp
och slogs igen, damerna
skrock, särskilt en äldre
dam som satt bredvid mor
på hennes andra sida. Hon
skrek och höll sig för bröstet
medan den ena saluten

avlöste den andra. Jag kan
sedan gitt veta av men att
denne dam som var så rädd
vår kallarna sköto var en
framliden fru Karolina Samuel-
son från Grimhult, Busöja, som
då var en kvinna i 40-års-
altern. Känsl, ingen skada sked-
de på bröllopsgården i vänn-
vird gäst, några förtäringar
bessades mest i öre väning-
en det var - allt. End gick till
kallarna att de skulle in-
gå till i bröllopsgården för
intygande av kaffe, för de hed-
rad brudparet! Man sade så.
De kommo, klicka friska pojkar
med strålände himmel, med-

fröande dragspel och nu blev
det liv i bröllopsgästerna. Man
hade hört kallarna beskrivas
som kusar, jag blev därför frö-
väntad av att se dessa vackra
frevliga pojkar som var nästan
precis som vanligt folk. De
drucko kaffe och bemöttes av
folket i gården med vanlig
artighet alldeles som de andra
gästerna ^{bemöttes} så började de spela
en i sänder, på dragspelet och
snart fylldes rummen av de
alla vackraste tonånger man
kunde tänka sig. Jag var mycket
sömnig förut men musiken
gjorde mig klarvaken. Jag tyckte
den var underbart vacker. Jag

hade aldrig hört någon spela frö.
Det blev tid att gå hem, det
var mitt i natten och vi
vandrade hem i den mörka
novemberratten. Marken
var här därför blev mörkt
mycket tidigare, då det tillika
var mulet. Det var blott
färs cigare som lyfte till
då och då, varmed kan frukt-
crats i bröllopsguden, då man
skulle bryta upp. Alla män
som rikte erhålla cigare vid
uppbrottet.

Detta är hade jag läst
min själva läsa. Detta tillgick
så, att min färs är äldre
syster hade börjat smaskolan

i mars. Hon hade ej så gott
vid att läsa utan stavade
hon och lade ihop varanda
dag hon kom hem från skolan
och jag hade en A. B. C.-bok
och knips ned i en väi och
läste dygt under det hon
läste samma i sin ~~lita~~ bok
knips. När hon sade A, sade
jag A. När hon sade B, sade
jag B. När hon stavade, stavade
jag. Skollunden var blott den
att jag läste dygt och hon
läste knips. Jag fick ej läsa
knips ty då sade hon att jag
frivillade henne. Snart nog
kunde jag dock överraska minna
förelärdar med att kunna läsa

äroft som man sade, på den tiden. Alla främmande som kommo ville jag skulle läsa för dem, men därtill var jag för blyg, jag ville ej gärna läsa för främmande.

År 1900 tidigt på vintern kom Rallarna med sitt dragspel hem till mitt hem, jag hade då läst mig sticka stumpon. Rallarna frågade med en men hur gammal jag var. När de fick veta att jag var blott fem år och kunde sticka stumpon blevo de intresserade. Så berättade jag för dem att jag kunde läsa. Då blev jag tvungen läsa för

dem, fast jag var så blyg att
jag vände ryggen åt dem när
jag läste för dem. Jag fick pengar
av dem alltså de var ung-
ar 7 & 8 glada pojkar, jag minns
inte anteckning. Far som var korre-
spondent för olika tidningar hade
flera tidningar som de ville läsa
i vilket de också fick recepten
de diskuterade dagshändelserna
med honom. De talade g som
vi det minns jag mycket väl.
Många var uppat ifrån andra
även härstammade visst från
Bohuslän och Västergötland. De köpte
de tidningar av far som var kom-
missionari för veckotidningen Allas
Familj-journal. De spelade de och

sjöngs underbart vackert, i
mitt tycke. Sedan kommo
de nästan varje kväll under
söckendagarna till mitt hem
och de voro alltid välkomna.
Heland bjöd oss dem på kaffe
och de uppfoide sig alltid lugnt
och städat. Far stod alltid på
god fot med dem och de var
också mera bildade än all-
mänheten, fast brännvinet
flötade på den tiden och för-
störde många av dem. Dock
kommo de aldrig ryfka till
mitt hem, ty de visste att
far starkt ogillade dylikt.
Och han hade alltid stor res-
pekt med sig var han gick

fram, bland både gamla och
unga.

I britten en maj eller när-
mare bestämt den 17, blev
vi barn skickade till farmor.
Vi skulle bli där över natten
vilket inte glädde oss så mycket.
Jag kunde inte sova på natten,
jag ville gå hem till mor, men
farmor tillrade oss att vara
lysta och sova ty i morgon
skulle vi få gå hem, kanske.

Och det gick vi. När vi kom-
hem fick vi veta att vi fått
en besök under natten vilket
vi funno riktigt roligt. En främ-
mande kvinna gick vid grisen
och kokade mat, det var barn-

morsskan, sade mor. Vi hade fått
fällorjelse av far att vara
riktigt flytta då vi gick in.
Mor låg i sängen med den
nyfödde på armen. Hon var
glad och pratade med oss
fast vi tyckte hon såg lite
trött ut. När någon dag gäst
lovade far på minn enstörjan
barn att jag skulle få hålla
min lille bror om jag var rikt-
igt varsam. Men ville det inte
gärna, men far sade att det
var inte farligt. Jag gick sedan
min på en stol vid spiseln,
så lyfte far upp den nyfödde
och lade honom i minn armar.
Jag nästan vill andas, tänk

ett sådant litet lustigt pyre.
Men sade till far att gå och
lägga honom i sängen igen han
kunde ju frysa, vilket far också
gjorde.

När vi fick jag lov av
far att gå med till handels-
boden som var belägen i
Triestorps något över 10 min. väg
från mitt hem ^{den tid} mitt i byn.
Framkomma dit fick jag först
veta vilket som var handels-
boden en liten fyrkantig bygg-
nad utan övervåning, grå
och oansenlig med små fönst-
er. Vi gick in genom dörren
och 'den lille knallen', som
handlaren kallades i engligt tal

stod bakom den lilla disken och
satt sig allra soligaste beende.
Hans namn var Annas Karl-
Johan. Han var liten till väster
hade ett grått kortklippt hår
som rippade upp och ner då
han pratade, som stjerten på en
skata. En ord av till, säga
och hans slog emot en så snart
man stigit inom dörren. Brevet
var belagt med snits som var
decennier gammalt. Tegen skulle
kommit på den idén att skura
ett sådant golv, det var inte
vanligt. Lade man skurat golvet
hade inte folket vågat sätta sina
fötter i handelsboden. Han tog
det som det var, något annat var

inte tänkback. Man skulle likt
fröfarat sig hade man gjort fint
på en sådan plats. Bilen
var också mycket tumsig, vilket
heller ingen människa fann om-
ligt, man talade ej ens om
det. Det var ej något som för-
vände alls.

För handlade en del saker
av den lille kullen och jag
var en tyst iakttagare av
vad som förigick under tiden.
När sakerna var tillagade tog
handlaren penman han hade
bak näs och började säga:
"Est opp och ett i minne"
vid det sista ordet gjorde han
en gest emot kullen alldeles

som han på detta sätt skulle
inpränta det i hinnerdet. - Var
han delvisit sade syskonen, då
vi kom hem? - "Ja han varit
och sett på handlarnas
bräde"! - Var det roligt?

- Ja, han käknade och sade,
"ett öpp och ett i kuet!"

Ah, vad far skrattade, så sade
han: Kullen sade: Ett öpp och
ett i minne! - Ja, sade jag, men
han tog ju vid hinnerdet. - Ja,
sade far det gjorde han, det
är alldeles riktigt. Han gör
så då han riknar antagligen
för att komma ihåg bättre,
eller vad det nu beror på, slår
far eftertänksamt.

År 1902 på hösten var järnvägsstationen i Skillestorp färdig. En söndag erbjöd jag och min äldre syster jämte några andra flickor, lov av våra föräldrar att gå och se järnvägsstationen. Jag skulle säga att det var en uppslevelse så god som någon.

Vi fick tillåtelse att gå in och ta oss en titt på väntsalen, tänk så märkvärdigt allt var och fint. Det fanns också en om än så liten postbox vid den lilla biljettkiosken där man kunde gå skriva. Åh, vad vi funno det underbart! Där stod också en kassett med sat.

ten och glas att dricka i. Vi
tog oss en liten, liten blunk
var och jag tyckte vi undfick
ett sakrament. Nu hade vi
något att berätta och ~~vi~~^{var} många
vackra minnen rikare som
förgyllde vardagen flera veckor
framt. Vi gick så tyst om-
kring i väntsalen ~~som~~^{om} vi va-
rit i kyrkan, det var nästan
med andakt vi rörde vid
saker och ting, allt var som
en dröm.

Dagen före julaften år 1902
grundades B. d. f. för trafik
och vem glämnar första gången
man såg ett tåg i verklighet-
en. Det var riktigt långtidslöst,
det vill jag lova.

När jag år 1903 kom i småskola
sade lärarinnan att jag fick
flytta upp en klass därför
att jag kunde läsa. Hon var
fullt förvissad om att jag
i alla fall kunde följa den
äldre klassen. Då hon påstod
att jag var mindre vanligt
begåvad. Och det gick bra.
Jag tror ej att bara jag kom
eller jag märkte någon skill-
nad. För var då i skoleidet
och han ville ingenting säga
i den saken. Han sade blott att
det är bäst att hon först rådspåger
kyrkoherden och de övriga skol-
rådsledamöterna vilket han och
så gjorde och det blev vid vad
han först sagt.

Landskap: Småland ACC. N.R. M. 7344:52.
Härad: Västbo Upptecknat av: Bor 5 Lierstorp
Socken: Kulltorp Adress: Edrik Ökelund
Uppteckningsår: 1941 Berättat av: 1895 i Kulltorp
Född år

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Min far var den yngste av
fyra syskon. Han hade sedan
som barn stor fullenhet
för läsning, fast det fanns
ingensting att läsa i. Då
kom han i skola hos by-
skollärare Carl Johan Anders-
son som hade skola i Öster-
skog 2 av årets månader.

Då min far som hade räkne-
buvund använde räkna kring-
ligare tal än skolläraren sat-
te upp på tavlan hade denne:
Vill du räkna mera än de

Skriv endast på denna sida!

M. 7344:52a.

F A R.

Jag minns Din röst, när Eolsharpan klingar
mot vårblått valv, och gläder mig däråt,
Din varma röst, då lärkorna slå ringar
inunder gyllne skyars lätta stråt...

Jag minns Din röst, när fågelns barn fick vingar.
Din blick var ljus, så barnsligt ren och blå..
Du glädde Dig åt allt, som våren bringar,
Du var en man, som sökte allt förstå...

Jag minns Din röst, då vita sippors täcke
av vinden lyftes bort med kraftig hand,
hur glad Du var, då Bores stela räckor
revs bort av sunnanvindens heta brand...

Jag minns Din röst, då blyg Linnéa vaknar
i skogens famn, med dräkt så lin och skär...
Din närhet jag förnimmer, handen slaknar,
Jag fattat pennan som var Dig så kär...

Jag hör Din röst, då sommaren är mogen,
i lindens doft, i lönnens svala ro,
i binas surr, i fåglars sång i skogen,
i barnaögats rena ljusa tro!

EDITH ÖSTERLUND.

fyra räknemetoden kan jag inte
undervisa dig, ty jag kan själva
ej räkna mer än dessa. Du
får ta tabellen om du vill
räkna bråk så kan du själv
se i faciten om du räknat
rätt. Far gjorde så och svade
sig flitigt i räkning på detta
sätt. När far var i 20-års-
åldern önskade han ingenting
mer än att få studera juri-
dik och gick därför till byskol-
lande Almen i Kullby och
rådfrågade honom. Denne
avrådde honom då på det
beständaste sägande att det
var överfullt på den juridiska
bancan, varför det ej var någon

ide. Detta sade kyrkoherden
därför att han annade inte
någon av allmogens komma
från den långa vägen och
som det inte var honom
obekant att far hade sär-
skilt god begåvning var han
ridd att han skulle över-
glänsa hans söner som
studerade för att få en plats
i samhället.

Det passer bäst sade Almin
att du stannar hemma hos
dina föräldrar och skiter guld-
en. De kan inte vilja läm-
na dina föräldrar i alla
fall, slut han. Och därvid blev
det. Far var så ung han ferd-

De vad prästen sade och med
sorg i hjärtat blev han på
så sätt tvungen att tidigt ut-
toga en skitseln av gården då
de två äldre bröderna redan
gett sig av hemifrån, och hans
fader brjode bli till ännu.

Åt 1870 övertog far och hans
systrar Klara gården av sina
föräldrar. Åt 1880 ^{på vägen} inögick
Klara äktenskap. Far med sin
modern Emma Maria Johansdotter
från Kolset och fatter Klara
med Emanuel Andersson från
Skellerup. Kärnsjö församling.

Från en landmåleri i
ämnat i sin lunda vad öfver-
sky beträffade. Far fördrade

lantmätari ai 1882 vilket
väckte en storm av ovilja
bland bönderna i gården.
För föreslog att kalla lant-
mätare Ekström från Bonda-
gård i Binsyd, vilken skick
förest föreställt lantmätari
i Väster, Kulltryp. För kände
denne lantmätare och visste
även att han var skickad
för sitt kall. Bönderna i
gården som inte ville ha
något lantmätari, men för-
stod att de blev "här till
nöd och bemynd" varför de
tog sitt parti och förså
stycken av dem och kallade
lantmätare Schreiber i Värnamo.

Om de främlingar sin sak så
hade de funnit sig belätna
med jukt fristly Vatt kalla
Lantmätare Ekström, by skrei-
ber var av den sortens folk
som aldrig jukt något färdigt.
Efter mycket bråk och krangel
med ägodelningsrätt uppå
ägodelningsrätt, blev Lantmät-
riet färdigt frist år 1898.

För hade dess förut, eller
år 1889, sålt hälften av sin
andel i sina främlingar gård
till fuster Klara och hennes
man, varefter han låt upp-
föra Lantmätarens och Lantmät-
ar den andra hälften och flytt-
de sina främlingar in i till hus

år 1889 på hösten.

År 1896 bröjde far att syssla
med korrespondens till olika
stift. i länet som t. ex. Tiden,
Småland, frikrijnings Tidning, Små-
landsprostens Veckoblad, den senare
var ortens tidning i slutet
av 1890-talet och i början av
1900-talet. För B. d. f. jäm-
väl eller m. a. o. till dess denna
uppgift gick far regelbundet
3 dagar i veckan till posten
i Kulltorp med sin korrespon-
dens och på söndagen gick
han i kyrkan. Det var då
köpost mellan Bredaryd och
Kulltorp tis - tors - och lördagar.
Vid ett sådant tillfälle

fm. Alle-
handsa.)

rikade det sig så att far
 gjorde 'tien' med sig till kyrk-
 herde Ekström, från far och
 hans grannar. Tien bestod då
 i penningar vilka gårdarna
 brukade överlämna i tur
 och ordning och denna gång stod
 far i tur. Det rikade sig så
 att far hade turen att sam-
 manträffa med kyrkherden
 på prästen och efter vilja
 vilningar sade far att han
 skulle be gå överlämna 'tien'
 vilket han också gjorde under
 följande ordalag: "Jag tar kyrk-
 herden och jag tar likadana
 smålandspenningar det är blott
 den skillnaden att där är

Anm.
 Ett gammalt
 bevis för
 var "att"
 prästerska
 är ingen
 lotten för
 D. G. S. Risto
 hade alltså
 pengar!

hoppet i min. Tute tänkte
far då att detta lilla skämt
skulle få så stor betydelse
som det fick. Hävål, det gick
en tid framåt, då far var i
kyrkan för söndag, då kyrko-
herde Ekström tog far avsides
efter tjänstens slut och frågade
hur det var gått att han ej
erhållit 'licen' från Östergöt?
Far blev förvånad och frågade
prästen om han inte antecknat
att han tagit emot det. Nej, sade
kyrkoherden jag har aldrig tagit
emot det, då skulle jag minnas
det! Ja, sade far, kyrkoherden måste
vara minn att inte avfärdiga min
gramme på något, tog jag här

fogit emst pengarna av dem.
- Nej, nej, jag frågar inte dem
det får väl vara, sade prästen.
Så far skulle gå hem ifrån
kyrkan fick han sällskap med
folkskoll. Beng som och han post-
stationsföreståndare, samt kyrko-
värdan Amundus Johansson i
Väset. - I dag, sade far, har prästen
aufordrat mig 'Benn' för Öster-
skog vilken jag en gång lämnat
hemom, men han ^{kan} se då dåligt
sinne, han har säkerligen glömt
anteckna det. Jag bad honom dock
att han inte säger något åt mina
gärder till jag har fogit emst
pengar av dem till Benn. Ty-
vår har jag inga vittnen, varfrå

jag nog blev tvungen betala tien-
en gång till. -fr minnsam Öster-
lund har, sade folkskolläraren,
här är ett vittne. Österlund lin-
nade tien på prästen och jag
sag det och kommer särskilt
ihåg det därför att Österlund
skämtade om smilande barn
och sade att de var likadana
"blott med den skillnaden att
här är botten i min. Här är
ett vittne till sade Amundus
Johansson i Väset, detta berättar
jag mig också nu, jag var och
sag på prästen då Österlund lin-
nade tien. Då blev jag glad
gick tillbaka till prästgården
och bad få tala vid prästen vil-

kan kom ut och sig frivilligt
på jor.-fo, sade jor. det är så
att jag har tro vittnen på
att jag betalat "tien" för Ålster-
skog och det är folkskoll. Beng
och kyrkvinden i Väset som
leida oss närvarande då jag
överlämnade pengarna till kyrk-
herden. De är villiga att an-
lägga cd på om så fordras att
de sett mig överlämna "tien".
-Vi talar aldrig om det, vi talar
aldrig om det, sade prästen och
slog ifrån sig avvisande med
händerna. Men jag tyckte att
han kunde bett om ursäkt
vilket han inte gjorde, han
ville aldrig erkänna att han felat.

vilket ofta blev till förfång
för honom.

För att till många egendomar
inom kommunen och som
hans lust lag åt juridiken
hade han lagen på sina fem.
Därför blev man tvungen
att lysa till honom på
stämmorna, antingen man
ville eller ej. Många av
de vilkesvurna bönerna
tyckte att han kunde tja,
ty alla av dem, med något
undantag, ville sträva bak-
åt. För ville att de skulle
se vilket som var nyttigt
och praktiskt för kommunen.
På samma gång var han man

om att man skulle vara ridd
om socknens medel och an-
vända dem på allra bästa
sätt. Han blev som sagt en
mycket i ögat för samliga, därför
att han var dem överlägsen

Hjälpen gång i brigan av
1900-talet kom han att sam-
manträffa med en välbesutten
f. d. kyrkvård från socknen, detta
också på posten, där man ofta
diskuterade dagens händelser; då
kyrkovården utläs sig sålunda:
Hur ska du lösa mig Östlund
att du säger på stämman
här efteråt, så skall vi be-
tala alla våra skatter fram-
deles! - Ja, tack, - sade han då

som var beröptad för sin slä-
färdighet - "Det går jag med
på, men med det villkoret,
att pengarna till skatten
inte tas i kyrkokassan!"

Det blev dödstygt på post-
stationen först varefter f. d.
kyrkovärdin lämnade posten
utan att säga adjö. De andra
gubbarna skattade så härarna
emmar och sade att de aldrig
frå sett denne skänne kunde
så flit någon gång. Det var dock
sista gången han ville byta
ord med far och sade far
mången gång sedan då det förd
es på tal att ^{han} hade kom
aldrig out av konom.

Anm. 1. 1898
Det var så
att det kom
rabice posten
till Kullarp
vid namn
Oscar, denne
sag att det
var något fel
i rikenshysen.
na. Den nämnde
kyrkovärdin hade
då manipulerat
att med kyrkan
medel så att
då en rift sk
kalas. Sam-
tidigt hade
han köpt sig
en fin fjäder-
rogn. Han
blev i alla
fall en posten
Oscar upp-
manad att
återbetala be-
lyppet vilket
han också gjorde
de och kyrko-
värdin togs ifrån
konom.

Får begärades med det ena uppdraget efter det andra inom kommunen allt efter som tiden gick. Han blev ledamot i valnämnden, led. i fruktöjnings läns brandstodsberögs arb. i Kullbys och öfriga gånger besökte han länsstaden i egenskap av ombud vid de årligen återkommande stämmorna i brandstodsberöget i fruktöjning. Så blev han rev. i både den kyrkliga och borgarligen kommunen, vilket han var i flera decennier. Så blev han led. i pensionsnämnden vilken syssla han innehade från dess tillblivelse till år 1934 då han avlade sig på grund av tilltagande

ålder. Då Kullbrygs kyrka
restaurerades var han en
av de kommmitterade. Till slekt-
or vid de återkommande kyrko-
mötena i Väster valdes för så
länge han orkade resa. Han
valdes eller utsågs till stäm-
ningsman i kyrkan av skolest,
vilken befattning han inne-
hade till sin död eller år 1936.
I många år advokerade han vid
kårskrifterna både i Öster och
Väster på uppdrag av personer
som ville kurla honom. Sam-
tidigt skaffade han reportage
från kårskrifterna åt ords-
pressen. Många roliga episoder
brukade han berätta från dessa

Sina resol. Dessutom upprätta-
de han kypkontrakt, försäkrade
bortredningar, skrev testa-
menten, gåvobrev m. m.
Han skrev så de hade gagn
av det, det gynnades personer på
den tiden som försökte sig för
dyl. men kunde inte skriva
så papperen gick in vid en
käradsrätt. Han ville att
man skulle följa lagens bok-
stavs, ville man inte göra det
åtnå kan sig inte dyl. arbete.
Hans paroll var: "Rättvisan
framför allt!" Han stod där-
för alltid på god fot med
vännen i käradsrätten, samt
med "Domkammaren" vem det

nu var. Far gick till fots till
Blomstad som var $3\frac{1}{4}$ mil.

Kl. 5 på morgnen gick han
bemann från kl. 12 på natten
kom han tillbaka. Det var
vändligt många gånger han
gick denna väg både vinter-
och sommartid. Alltid var han
glad, när han kom eller gick,
ty han var en solskensman-
niska som far.

Far var den ende korrespondent-
en för Kulltups, Surjö och Käv-
sjö under flera decennier. I
hela Väster Jämts blott en till,
nämligen Lantbr. Alfred Johansson,
Forslyckan Bredaryd. Så i början
av 1900-talet sedan järnvägen

ACC. N:R. M. 7344:71.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

öppnats kom det en skollärare
till Kävring som hette J. A. La-
lander. Han var besatt av ar-
randsjukan och sökte på allt sitt
missstänklighets fars friserande
hos tidningarna. Sedan skrev
han gjorda brev kort till far
och fraktsade honom. Han
skrev med rätt blick på tvären
och blott blick på längden
av brevkorten, satte andra
personers namn under och
bränslade till det på alla sätt.
Tidningarna förstod dock snart
att denne folkskollärare
var en skojare som inte var nog
med sinning. Då tidningarna
höll på att rida illa ut för

alla lögnhistorier han skrev.
Det började lukta illa omkring
honon från alla håll och kantar.
Så honon vetar att det var slut
med kontakten emellan dem.
Så fick också veta att han
uppgjivit sig som en kuse i
Hösslunge, Skallund där han
föret haft plats. Dessa blevo
så glada då han erhölet plats
i Kärvo. Så de blev av med
honon. Han hävdade sig på
alla sätt, så Kärvoiborna till-
nade också på honon, men viss-
te inte hur de skulle bli av
med honon, då han spår kom
på den lysa idén att söka till
Lycke i Bokuslin, där han sålde

hölle-plats. När han flyttade
ifran Sällensborg, steg han på
tåget i Hälsinge. När han kom-
mit till Lycke låt han införa
genom vägen genom jernvägen, en
notis i Helsingfors-Tidningen vilken
företogde hur man i Hälsinge
antackat honom vid ankomsten
som skolman där, samt att
han erhållit penningar och
minnesgåvor för sitt gäme-
rika arbete. Detta var ju en ren
lojn. Han hade inte fått ett dag
utöver sin lön, det skulle ju
aldrig fallit någon in att ge
honom något extra, ty dåtid
hade han uppfyllt sig väl för
orsakligt gentemot sockerborna,
vilken också var glada att bli honom till.

Nåja, trots folkskolläran i
rättigheter, återgick för obegri-
pet förtrunde som fört i
pressen och livet gick åter
sin gamla bana. Kävring fick
en ny folkskolläran vid namn
Kandgren vilket var en bygg-
lig och oerhållig minnelse.

För vankade omkring som van-
ligt och tog upp byggnadsre-
ge alldeles som fört. Hans
arbete som korrespondent blev
allt mer omfattande, allt
efter som tiden gick och han
kann knappast skriva utan
på nätterna. Ännu mer
arbete skulle han på enligt
vad han försporde i förväg.

Friherre Axel von Otter på
Hörsa Sulten, som var ordf.
i Jönköpings Länss Samfundnings-
sällskap underrättade far
i god tid före varje premi-
eringsmöte i Västbo. Han
hade tagit lifte av far att
far skulle närvara och refe-
rera premiemötena till
Länslands-Allmänna, vilket
han också gjorde. Detta gällde
mötesordningspremiering. Far följ-
de dessa herrar är efter honom och
han sade alltid att friherre
von Otter var en verklig aris-
tokrat ut i fingerpetsarna. En
klok, god och framsynt man,
som sågte sin lita, på den plats

ACC. NR. M.7344:76.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

han stod. Det kunde skrivas
volymer om allt arbete
jag utförde på alla möjliga
tänkbara områden. Han var
också en insiktsfull lant-
brukare och gjorde många
hända dagverken för 50 ä
75 öre om dagen, plus en
liten bröd i skatte- och skride-
tid. Alla ville ha honom
till dagverken på 1880-90-
talet, ty det fanns ingen som
arbetade som han. Han gick
bort på dagverken något in på
nittonhundratalets början, men
kann sedan inte med 'det för'
sin många uppdrags skull,
vilket blev till stor besvär

för ortsbefolkningen.

Kans hobby var hickötsel vilket han sysslade med sen tidig ungdom ända till sin död.

Han var kassör i Skillestrogas Birdlareförening där han varit medlem sedan dess bildande.

Han kände binas liv och han talade med intresse om för mig allt som rörde binas liv från fjädelsen till graven. Han kände igen mycket av de lämnade på fittorna på viken, han kunde säga från vilka blommor det var, han lärde mig att älska dessa små flugor, som jag först fruktade. Jag lärde mig frösti genom

konon, att det berodde helt
på min själ, hur lång upp-
gärde sig emot mig. Jag är
så glad för att jag fick veta
huras liv och existens så helt.
Fragen borde kunde givit mig så-
dan inblick i dessa glitiga djus
liv, som den lärdom jag bi-
bringade mig.

För lindar, en lönn och en
kastanj, planterade kan vilka
stå som vridträd på den gård
jag är född. Dessutom planter-
de kan flera fruktträd vilka
dock inte trivdes så bra. Skis-
kästräden tycks att trivas gott
och ett päronträd, äppelträden dä-
remot kan skattet åt fröängelsen.

För älskade blommor. De första
vitsipporna på vägen emottog
jag av hans hand, den plockade
de han på vid vägens kant då
han gick hem från tillreis-
togs, så länge vi bodde i mitt
gamla hem i Östersky. Jag minns
då jag var barn hur han brukade
plocka de första himmarna i
skogens skog då han gick hem
från kyrkan. En gång skär han
upp en torv med rötter av
denne vackra skogsblomma och
planterade den hemma på gården
i ett blomsterland, men där
trivdes inte den oansenliga an-
gränslösa skogsblomman. Han
trivdes bäst i skogen i den svala

mossan.

Han frigade i finkings-Posten
efter förs roligaste reportage
under den långa tid han
sysslat med utskrivnings-
man ville han skulle berätta
om det. Han var då över 75 år
och tyckte att tiden var väl
knyckt tilltagen annars vis-
ste han vad han skulle skriva.

Han sade då att en gång i
slutet av 1890-talet hade han
en rolig utlös som var absolut
sann men oväntat roande.

Han hade försökt att det
varit uttömlig på sin egen
i en grammatik vilket i och
från sig inte var något märkvärdigt

Vid andra omgången eller "kany-
klat", som man kallade det, höll
vinet och kyrkvärdarna "kany-
kningen" gå till prästgärdan
efter det, där det firades.
Bubben och gemmen låg fram-
me vid altaret och gjorde ar-
ken firning. Det tog drygt tjugo
minuter innan de kommit till.
~~Utöver~~ med kyrkvinet, prästen
hördes inte ha så mycket i kyrk-
an, ty han trodde att kyrkvärda-
ren smakade på det. Så var det
en sats i notisen som får skriva
som löd så här: "Som fristiga
kameler i Sahara, låg folket
kring altarrunden med gapande
munnar och pådrivaren stod

Jai med Tomt Käril

Far och folkskoll. Berg, var
oskiljaktiga vänner både i
'vilt och bröt' som vi brukar
saja, här i Finland. Då Berg
sporde några nyheter som
han trodde far kunde ha gynn
av, skrev han ner dem i
hast och sände dem med
skolbarnen, varvid han skil-
skild en gång yttre. Här är
skilskottet, nu Jai Astlund
sätta bröt och gå på benen.
Vilket far också gjorde med
facksamhet. Förtjusningen i det-
ta fall var ej så stora, men
far resonerade som så. Att man
inte njöt med det "lilla" man får,

blir man inte sjuk om man
går mycket. Den sista notisen
av far, ringde han in till Väner-
mo veckan innan han blev död.

Han låg till sängs ifrån den
2:de mars på kvällen då han
drabbades av ett lindrigt slaginfall.
När efter han förlorade medvetandet
en stund. Då han vaknade upp
klagade han över smärtor i
bröstet vilka dock gick över och
då några dagar gått kände han
inget ont. Han orkade dock ej
vara uppe. Han brukade aldrig
vara sjuk det var så underligt
att se honom i sängen. Han såg
heller inte sjuk ut, han talade
utan svårighet och var så glad

och tacksam för de små tjänster
vi gjorde honom. På låg han över
den veckan och in på den andra
då vi tyckte han började bli
bättre. Han satt upp lite
på dagarna och läste i Tidning-
en, men höllnade snart. Var
gång Tidnings tandelstidning kom,
ville han att more skulle låg
läsa vad professor Lagerstedt
skrivit och jag minns han yttra-
de flera gånger under sin sjuk-
dom att ingen skriver så bra
som han! På fredagen var han myg-
ket bättre, han steg själv upp ur
sängen och på kvällen led han
mig att jag skulle stoppa hans
pyja, vilket jag gjorde med glädje.

han som var så glad åt sin
pajsa hade knappast sett åt
den, sedan han blev sjuk. Han
visste hela dagen hur mycket
klockan var, han visste vilken
tid som kommer och går,
alldeles som han varit i
verksamhet. Vi kunde inte för-
stå att minnet blev kvar
i något fall. Vi gick till vila
på kvällen som vanligt. Då
kl. var 12 på natten var han
uppe men minnde ej att han
kände sig sämre. Sedan komnade
han och en svart frö från hvi-
des ugnen kända andetag och
hans varma kjorta hade stannat
från alltid. Vi ville inte tro att

Amma.
Det var lö-
dagen den
14 mars på
f.m. han a-
led år 1936

ACC. N:R. M.

Det var sant.
 fridfulla och
 som då han
 dyssvacke var
 fridfullast att
 vila han på
 de efter. Han
 trötts länge, jag
 svärades av oss
 ledd var så fridfull
 var riktigt gott
 jag dikten. En
 kanske säger ut
 innerst kände
 de oss för att
 krusna. Frid o

En b

N. 2344:86.
 ndes d

Igenom dörr
 steg in med
 uppvaktninge
 var stillhet, f
 den makt, so
 den vän, var
 när livets m
 i bräckligt m

ett majestät
 rakt och värdighe
 uti hans spår
 id och ljus:
 n över världar r
 all var män'ska
 tnad satt sitt sp
 i'skohus.

Hans Majestä
 vi böjde oss i
 Vi blevo ynkl
 vi dryftade d
 vart gick han
 "Hans höghet"
 ej älskad, och
 då dag är lju

Herr Död, var
 idmjukhet.
 ja och små,
 frågor mång:
 och vart kom han
 som man frukta
 ej väntad på,
 och sång.

*

Vi fylkat oss
 i vördnad krin
 Varföre stod e
 den dag som
 Allt smått blev
 allt stort blev
 Vår käre sover
 varför ha mäns
 i hela vida värl
 Vår käre, Du ha
 den vila som m
 förrän den sista

aftonstund
 Din kista.
 tiden still
 ar Din sista?
 stort,
 mått.
 lugnt och gott,
 corna så brått
 en!? —
 väntat på
 en ej kan nå
 färden.

*

Vi äro alla
 åt mänskom
 Men ingen r
 om än så ör
 kan ge så r
 som Döden
 den trötte j
 E d i t h

arn
 idrar.
 odersfamn
 fylld vila
 er
 rdevandraren.
 Österlund